
Jan Leończuk
uczę się niepamięci...

Jan Leończuk

Uczę się niepamięci...

Wp.

Jan Leończuk
19. 04. 2005 r.

Jan Leończuk

Uczę się niepamięci...

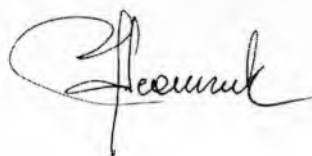
Białystok 2005

821.162.1.1

Annie i Georgowi Andreew
Blance i Juliuszowi Baturom
Maryli i Danielowi Boćkowskim
Alinie i Wiesławowi Cieślom
Zofii i Romanowi Czepe
Katarzynie i Dymitrowi Grozdeu
Janinie i Wiesławowi Horodelskim
Szadzie i Hatifowi Janabim
Katarzynie i Janowi Janiukom
Halinie i Bogumiłowi Jankowskim
Jadwidze i Tadeuszowi Jastrzębskim
Alinie i Tadeuszowi Karabowiczom
Ludmile i Janowi Krupom
Barbarze i Krzysztofowi Kurianiukom
Jolancie i Henrykowi Leńcom
Izabelli i Jackowi Lulewiczom
Halinie i Mieczysławowi Ładnym
Barbarze i Zygmunтови Łapińskim
Ali i Dariuszowi Łuczakom
Wandzie i Leszkowi Łukszom
Henrykowi i Helenie Marcinkiewiczom
Walentynie i Henrykowi Mażulom
Basi i Zbigniewowi Minkom
Irenie i Wojciechowi Niedzielskim
Jadwidze i Kazimierzowi Nowackim
Zosi i Andrzejowi Pawłowskim
Danucie i Wojciechowi Piotrowiczom
Oli i Tomaszowi Pobotom
Ewie i Jackowi Rogalewskim
Barbarze i Wiesławowi Różańskim
Ninie i Janowi Sienkiewiczom
Annie i Grzegorzowi Sitarskim
Dorocie i Sławomirowi Sokołowskim
Marioli i Michałowi Sójkom
Krysi i Mariuszowi Śliwowskim
Bognie i Jackowi Wciórkom
Janowi i Bogusławie Wenclaw
Jadwidze i Wojciechowi Załęskim
Dorocie i Waldemarowi Zdrodowskim
i wielu innym

z którymi – w dotykaniu ziemi –
razem się uczę

Zapamiętaj

zapamiętaj – powtarzał stół – aby nie została
starta

gościnnieść
i miejsce na serdeczność i ciepło dłoni
na misę wypełnioną domowym sercem
i aby dzban
napelniony był pragnieniem rozmowy

bacz aby nie wygasła tęsknota
przykryta najpiękniejszą tkaniną
a czoło stołu nie zostało porysowane
złym słowem
aby zachowała się pamięć
jego mocnych nóg
nawet kiedy ostatni kamień
zostanie wyjęty z węgła domu
wtedy stół nie pozwoli roztrwonić
snów

wędruję
szukając kamieni
na fundament nowego domu
do którego wprowadzę stół
jak pannę młodą
z jej nie zbrukanyimi snami

mój domu
ze stołem i domownikami
nie opuszczaj moich marzeń

XXX

*KS. BISKUPOWI E. OZOROWSKIEMU,
W 40-LECIE KAPŁAŃSTWA I 25-LECIE POSŁUGIWANIA
BISKUPIEGO*

„W Tym Który umacnia” zapisał Sługa Kościoła

A potem pewnością i wiarą biskupią zostało
dodane: „Nie bójmy się więc”.

A mnie wciąż nie opuszcza lęk
choć dziękuję za dni coraz krótsze
one uczą mnie kochać

dziękuję za coraz bliższą starość
w niej horyzonty zacierają swoje linie
pozostają w pamięci nieskoszone łąki
a wówczas zapach kwiatów przysiada na brzegu
łóżka

żebym lepiej zrozumiał darowane życie
i w bólu nie pakował pospiesznie walizek
do nowego życia

a piękno coraz wyrazistsze
powraca zza horyzontów
jakby miało dwa brzegi

naucz mnie Panie nagości
odchodzenia
kiedy słowa nie mówią już prawdy

kłamstwo wielosłowania nie powinno przekraczać
progów
udając żałobnika

samotność
pozwoli wędrować ku nowym brzegom
lecz czyjaś dłoń
dodaje odwagi

pośród zapamiętanych łąk i lasów
pośród strumieni których szmer
wyciszy hałas świata
i dozwoli na ostatni
oddech nadziei
naucz mnie milczenia

jestem omylny
a moje błędy kazały mi się zatrzymywać
i powracać do miejsc klęski
aby raz jeszcze odnaleźć zagubioną ścieżkę
łaknąłem światła
choć Twoje światło nie musiało rozrywać
świtem horyzontów
ono cierpliwie towarzyszyło moim dniom
nawet wtedy kiedy je gasiłem
rozniewaniem

dziękuję że na szpalty gazet
nie wpisywałem ciemnych zdań
gasząc tłące się drobiny nadziei
przy porannym stole
na białym obrusie
że nie wypełniły mi serca
żądza sensacji
ni pycha rządzenia
że nie włożyłeś na moje barki
togi sprawiedliwego

że srebrników i prawdy nie przeważałem

daleś mi słowa
i ciężar lęku
abym nimi nie kaleczył

moi bliźni jak i ja noszą blizny
uczę się więc niepamięci
trudnej sztuki wybaczenia

na ośleple listy
nazywane anonimami
odpowiadam słowami Księgi
jej trudnego języka uczę się zbyt długo
buntując się co dzień
i nie czekając już na odpowiedź

naucz cierpliwie wysłuchiwać
nawet wtedy kiedy osiada cisza
a serce mozolnie wspina się na jeszcze jedno
wzgórze
aby dojrzeć kolejne milczące pasmo życia

wszak nieznane są kolejne dni
ani zegary przyspieszające
powtórne narodziny

niechaj więc język wyprostuje myśli
pogmatwane
pragnęły zbyt wiele wypowiedzieć świata

teraz
przysiadają jak ptaki na parapetach
zaglądają w źrenice okien
o nic nie prosząc

niczego już tu nie pragnę Panie

kolejna wiosna
koleiną dotkliwą dla zmęczonych stóp
tylko pytania nie odstępują
w funeralnych przyodziewkach
szczebiotach rokokowych
przdrzeźniają życie
jakby wstęg powiędłych
kwiatów zeschniętych
i mów pożegnalnych
nie tarmosił życiodajny wiatr

dziękuję Boże
za życiodajny lęk umierania

xxx

zboża tego roku w Bełczacu
sięgały nóg Boga Ojca

Marianno, to mój kolejny spóźniony list
do Ciebie
posyłam go
na pola Twoich upraw
w katechizmie nazwanych
miłością
o czym dzisiaj niewielu już chce pamiętać

profesor Bednarek pisze że Twoim imieniem
nazwano we Wrocławiu bibliotekę
czy tę w której niegdyś też brakowało miłości?

i wydadzą wiersze pozostawione
prosiłaś aby im nie zabrakło światła dziennego
ani tym którzy potkną się o Twój promień
jak o szczebel Jakubowej drabiny

oby rozpoznano wówczas pragnienie
i światło Twoich wierszy

widziałem Twoje dłonie
czarne jak matka ziemia
doradzałem jak usunąć barwę tych
którzy zrozumieli już wszystko

milczałaś

teraz
piszę spóźniony list do Ciebie
by rozpoznać swoją drogę

xxx

powtórka z anatomii w londyńskiej galerii
w imię Wielkiego Rembrandta

a to tylko twarz podszyta szyderstwem
i zeszywniałe już włoki
i skalpel rzeźnika udającego artystę
i przedrzeźnianie skupienia nad bezbronny
ciałem

oczy kamer śledzą każdy ruch
krzyczą flesze dopominając się szczegółów
publiczność oklaskami gładzi rozcięty korpus

i tylko skowyt nierozpoznanej formy
w plątaniu trzewi
nie pozwala zrozumieć
gestów sztuki
pustych
jak kosze wypełnione
posoczem krwi

powtórka
nie zgłuszy rozpaczy
uczepionej w galerii
jak nietoperz

xxx

drzewa tuliły się do zmierzchu
nie bacząc
na fioletowe wrzosowiska
i ciężkie sny
wilgotne od tkliwych pożegnań
z hałasem przetaczały się
ponad domem
otwartym i pustym

w pociągu który lizał szyny
nie było czułości

więc
nie pytaj
o przebudzenie

xxx

nierozpoznawalne są dni i noce
w których słońce i gwiazdy
są blaskiem starej miedzi
monety odrzuconej z młodości
jakby nie była jeszcze rozmięciona
na drobne zachwyty nad sobą

a tymczasem
nierozpoznawalne są nasze dni i noce

z sufitu opada pajęczyna
prześcieradła zapominają urodę potoków
i beztroskiego śpiewu

tylko ból
tak samo niecierpliwie kołacze
i światło dnia i nocy
zatrwożone przystaje
od brzegów narodzin
aż po krańce światła

tylko tyle?
pyta zwątpienie

i zasłaniając źrenice
zamyka drzwi za sobą

Wiersz sztambuchowy (5)

na nic słowa – topiły się w błocie
ranek rany lizał a one wołały
zapomniane pordzewiałe puklerze
imiona spowijając w bandażu spleśniałe

gdzieś się pieśń jeszcze echem tliła
i przy ogniu przystawały cienie
...nie rzucim... przedrzeźniało echo
potakiwało zwątpienie

księżyc lizał zsiniały odwłok
gwiazdy szeptem strącały noc
jeszcze tlił się szept w pobladłych kartach
nie czytanych już polskich ksiąg

Wiersz sztambuchowy (6)

nakazują bym tęsknił ku brzegom Sekwany
nad Tamizą cerował sny moje dziurawe
a pieśni domowe abym w nurtach Renu
utopił jak szczenię ślepe, niekochane
abym wracając nie rozpoznał brzegu
na którym lniane bandaże czuwały
a czyjeś brudne ręce nie dotknęły trzewi
Wisły żywej w tętnie snu i pamiętania

Wiersz sztambuchowy (7)

na stadionach świata wyklaskują wojnę
miecze ostrząc bredzą o pokoju
kładąc palce na księdze żarłocznego monstrum
przysiękają mamonie

XXX

są dni których nie rozpoznałem
w gąszczu drobin ulotnych błahostek
i światłem tych dni nie obmyłem powiek
ani warg nie nauczyłem milczenia
obojętność
pozostała niewzruszona
a one przeszły, zapominając swoich dróg
odłogów

pozostało pragnienie wędrowania

pozostały chmury
za ciężkie aby przyozdobić niebo
i - obojętność by otulić - nadto lekkie

i pozostała ziemia
z bólem pod stopami
żeby ją przemierzyć - za rozległa
by przygarnąć w sercu - zbyt mała

szukam śladów bliskich
w zrudziałych trawach
i w porośniętych zapomnieniem ścieżkach

na spróchniałej ławce
pozostały cienie
aby pokochać
jeszcze jedną zmarszczkę

19.02.2004 r.

XXX

czy rozpoznasz moją drogę
kiedy staniemy w milczeniu obok siebie
mając za sobą tajemnice życia
w supełkach zawiązywanych pośpiesznie
przed zachodem słońca

droga była kręta
w zieleni lata pośpiesznie kapana
na sny
co stawały u wezłowania
w nagim świecie

czy rozpoznasz moją drogę
niecierpliwą jak sen
kiedy światło dnia
budziło wewnątrz domu
małą etażerkę
pudełko z listami
pragnienia zapisane nocą
na skrawkach papieru
aby to szczęście
zmieścić
w przebudzonej dłoni

może to światło
które było obok nas
poprowadzi raz jeszcze

xxx

prosiłem Panie bym nie skamieniał
nad garścią własnego popiołu

a teraz proszę aby prochy moje
nie były wystawione na igraszki wiatru
a użyły ziemię pragnieniami
których nie zakosztowałem
snami
których nie dośniłem
moim życiem
które przebiegłem pośpiesznie

każdy dzień
był pokuszeniem życia
każda chwila
niecierpliwą chmurką
za horyzontem
hałasowały
barokowe putta
a moje dzieciństwo
pokasane przez wiatr
odeszło na swoje ugory

ból nie zapisany
niechaj nie kamienieje

Ty Panie
niecierpliwym oczom i dłoniom
wybaczysz
i poprowadzisz ku krainom
w których wargi moje w pokorze
nauczą się kochać i milczeć

21.02.2004 r.

boję się ślepych okien
i nocy i opuszczenia
kiedy samotność banalna
pyta o istnienie
butwieją karty książek
z bólu wiotczeją zdania
z okien ciemnych te same
wyrastają pytania

uczę się mowy
starego ciała
z bólu jak z kłębka włóczki
dobywam to pierwsze zdanie
i chowam się grając w zielone
z zaschniętym na amen liściem

XXX

dziewczęce sny na nieboskłonie błędzą
złuszczona pozłota łupieżem opada
i zmęczenie osiada na pociemniałym
werniksie ziemi

zrobaczywiałe
jabłko z martwej natury
nie pamięta sadu
ani czułości pędzla

a poza Edenem
próg
i dotykание ziemi ---

XXX

tę przedwieczera nie udźwignie stół
blask lampy nie przyniesie ukojenia
nawet kiedy serca spowije zgodny oddech
i słowa wiatr poderwie
topiąc je w milczącej nocy

nie zasiądziemy przy stole
bo wiatr nawołując kroi horyzonty
i nie powróci chleb
z zapachem lata i dziecięcych marzeń

może za progiem tej nocy załaskoczą
wspomnienia
jak nie napisana elegia na śmierć księżycą
i gwiazd wygasanie

czekając zapisuję kwartę napoju
z niecierpliwych gwiazd
napęcznianych posoczem
dziurawców

niebo podziurawione
pozwala zakosztować
wędrowania

przebudzenie
szukać będzie
twarzy oddalonej w sen

odnajduję raz jeszcze przedwieczera
z nakrytym stołem
i oczekiwaniem

przytulam
a serce powtarza
że ta chwila to smak
- wieczności

i znowu ból zasłonił horyzont
ciepły wiatr nie dotyka już rąk
i wspomnień

XXX

nie po to szedłem ku krainom ze snów
wyprowadzonym
z ciepłem ziemi mojej pod stopami
żeby teraz łachmanić kęs swego życia
i drogi już zdeptane zaznaczać jak piesek
przydrożny

nie po to wytyczono mi drogę by uryna
ciemnych słów oznaczać trwanie

niechaj na drogach moich pozostanie
Frasobliwość Boga i drewno domu
siekanego wiatrami i deszczem

może łąza która w owocach kaliny
opadła w ziemię
będzie chwilą oczekiwaną przez aniołów

nie nawykłem do słów lepkich
od biesiadnych stołów
ani do gazetowych ślinotoków
którymi zaznaczano darowany czas

jam nie po to wędrował przez doliny i wzgórza
aby skamieliną mierzyć swoje serce
i piedestałom oddawać boskie pokłonienie

jam z ziemi i jej snów
cierpliwych

xxx

powraca w moich snach
dziewczynka z zapalkami

raz po raz mały płomyk
czułością roztrąca ciemność
i gniazdko
ożywa kwileniem

jeszcze drobinę światła
aby wyfrunęły pisklęta

staruszka wciąż patrzy za okno
w ciemność świata

i pomiędzy
dziewczynką z zapalkami
a staruszką kołacze serce
i pozostaje chwila
nie wypełniona jeszcze
ostatnim błyskiem zapalki

on nie rozjaśni mroku

światło jest w tobie
uwierz
powtarza noc

XXX

ominęło mnie olśnienie
od którego ślepną źrenice

dziękuję
że dni przemierzają zbyt spiesznie
pozwalając dostrzec ślady
i usłyszeć westchnienie

gdzieś zawieruszyło się
szkiełko i oko

tylko zraniona cisza
niepostrzeżenie wypala sen
spod powiek

XXX

jeżeli w sercu nie ma skrawka ojczyzny
głuchną marzenia
i oczy ślepą

XXX

jeszcze nie nadeszła ta chwila
niechaj śpią ptaki
przysiadłe na krawędzi snów
oswajaj
starzejące się serce

wszak gniazda tych ptaków
uwite w Świtaniu

xxx

szczęście pozwala dojrzeć
to co w codziennym pośpiechu
zakryte

zamknięte powieki
pozwalają
wędrować w głąb serca

mała chwila
wystarczy
aby zrozumieć życie

wówczas i karłowate drzewo
przemówi wielkością
a kamień będzie znakiem trwania

tylko przyjmij to małe szczęście

XXX

dla J.J.

nawet kiedy zatrzasną okiennice
i ciemność ogarnie nagle
klamki drzwi wystygną
progi domów

pozostaje jeszcze nadzieja

ona poprowadzi
nie wyznaczając granic
życia
i śmierci

radości
i goryczy
i klęski

bo każda chwila jest darem
niezauważalnym
nie daje się obwiązać kolorową wstążką

nie trać jej promienia
nawet jeżeli świat
wsacza się dziurką po kluczu

twoje miejsce
okaże się darem

wystarczy świtaniem
zaprzeć się w bielejące okno
i raz jeszcze wysłuchać
kołatania serca

albowiem nadzieja jest po to
by rozpacz poskromić

życie
potoczy się swymi koleinami

popatrz jak chybcze
ucząc się raz jeszcze dotykania ziemi

tylko nie trać nadziei ---

xxx

wierzę
że kiedy gaśnie we śnie świeca
i ciemność rozpełza się po skórze niespokojnym
krokiem
wtedy nadzieje poszukują światła

a przeciwności
dokonują wyboru

i ufam
że niebo
dotyka mojego serca
choć ono kryje się w zagajnikach dzieciństwa
w młodości nawoływaniach
na pokuszenie poznania

wierzę
że nikły ogarek
ocali nadzieje

XXX

miasto rozpalone światłami okien
nie gasi ostatniej świecy
lękając się umierania

nawet drzewa łagodnieją

w objęciach nocy
łagodnieje ból i chropowatość sumienia

gra przetacza się za kulisy
szuka przytuliska na pustej ławce
obok pustej butelki

na nie umytej z łez twarzy
łzy zostają smugą zgaszonego światła

miasto zasypia za szpitalnym oknem
wiersz poszukuje drobiny światła
tuląc się do świecy

xxx

jeszcze powrócę
tam gdzie sen przywraca światło oczom
prowadząc ku nierozpoznanym stronom
z wyblakłym alfabetem

XXX

niedopowiedziane są dni
godziny
chwile
których posocze
nie ugasiło pragnienia serca
będą oczekiwać w wieczności
za której drzwiami ustawiono biesiadny stół

nie powróci łubnicka łąka
nad którą dzwon rozkołysany ponagłał
powtarzając: długie są dni w których nie
rozpoznano
ogrodów otwartych
i ptaków przysiadłych na skraju kartki

jak długie są noce
przy lampie udającej księżyc

na stole tylko rdza
po kluczu niepotrzebnym

jeszcze żółci się sen
chce w kaczeńcach uwić swoje gniazdo
oczekując świtania

zbyt dalekie sny
i roztrwonione noce

w modlitwie
wspinam się jak po drabinie
aby dojrzeć choć cień anioła

xxx

bezsilne spływają

łzy
do żył kroplówką

XXX

roztańczyły się wspomnienia
na te nagle zapomnienia

na ten ból co wciąż kołacze
co po nocach z sercem płacze

na te dni bo w snach się skryły
na te noce że zwątpiły

i na światło co się wkradło
poplątało i przepadło

na ból ten co wiernie czeka
gdy chwila każda umyka

roztańczyły się wspomnienia
na te nagle zapomnienia

Wiersz sztambuchowy (8)

w wieko nieme zapadła cisza
na niebie strzępy senne błędą
zwleczona pościel łkaniem brodzi
po życia jawie w mrok powodzi

gdzieś dłonie tęskne dreszczem
zgasły płomienie - jeszcze - jeszcze ---

xxx

od początku
w tęsknocie wędrowania
ku nie namalowanym jeszcze przestrzeniom
tam motyl skrzydła tracąc
dotknął ziemi

czerwieniąc
zrozumiał tajemnicę życia
owoc głogu

xxx

zaledwie drzwi i próg
powiadasz
ażeby zapomnieć oddech łąk i lasów
i zmęczonego serca nie słuchać
a ono przystaje nad kwiatkiem zapomnianym
i zdejmuje z niego ciężar istnienia

rudzieją trawy
i milkną lata
a dłonie w sennych strumieniach
dotykają ziarenek piasku
szukając pogubionych imion

czymże więc umieranie
jeśli pod powiekami
zapłonął raz jeszcze
świt

Spis treści

Zapamiętaj	7
xxx (W Tym Który umacnia...)	8
xxx (zboża tego roku w Belczącu ...)	12
xxx (powtórka z anatomii ...)	13
xxx (drzewa tuliły się ...)	14
xxx (nierozpoznawalne są dni ...)	15
Wiersz sztambuchowy (5)	16
Wiersz sztambuchowy (6)	17
Wiersz sztambuchowy (7)	18
xxx (są dni których nie rozpoznałem ...)	19
xxx (czy rozpoznasz moją drogę ...)	20
xxx (prosiłem Panie bym nie skamieniał ...)	21
xxx (boję się ślepych okien ...)	22
xxx (dziewczęce sny ...)	23
xxx (tego przedwieczera ...)	24
xxx (przytulam ...)	25
xxx (i znowu ból zasłonił ...)	26
xxx (nie po to szedłem ...)	27
xxx (powraca w moich snach ...)	28
xxx (jeżeli w sercu ...)	30
xxx (jeszcze nie nadeszła ...)	31
xxx (szczęście pozwala dojrzeć ...)	32
xxx (nawet kiedy zatrzasną okiennice ...)	33
xxx (wierzę ...)	35
xxx (miasto rozpalone światłami ...)	36
xxx (jeszcze powrócę ...)	37
xxx (niedopowiedziane są dni ...)	38
xxx (bezsilne spływają ...)	39
xxx (roztańczyły się wspomnienia ...)	40
Wiersz sztambuchowy (8)	41
xxx (od początku ...)	42
xxx (zaledwie drzwi i próg ...)	43

© Copyright by *Jan Leńczuk*, 2005

korekta
Teresa Jabłońska

projekt okładki
Karina Godlewska

*Wydano dzięki pomocy finansowej
Miejsko-Gminnego Ośrodka Kultury w Zabłudowie*

ISBN 83-88097-68-7

Wydawnictwo PRYMAT. Mariusz Śliwowski
Białystok, ul. Zwycięstwa 26C lok. 7
tel. 869 14 87, 0602 766 304
www.prymat.stnet.pl, e-mail: prymat@stnet.pl

LEOŃCZUK

UCZEŃ

Eo

Jan Leończuk

Poeta, prozaik, tłumacz;
urodził się 24 czerwca 1950 r. w Łubnikach, na Białostocczyźnie.
Absolwent Uniwersytetu Warszawskiego studiował filologię
polską i historię.

Opublikował tomiki poetyckie, m.in.: *Rachunek* (1973), *Żalnik* (1979), *Duszna noc* (1980), *Biała sukienka* (1986), *Za horyzontem* (1986), *Żertwa* (1987), *Pieśni z karnawału* (1991), *Zawołaj raz jeszcze ciemnym wierszem* (1991), *Zapiscane* (1992), *Wybór wierszy* (1996), *W drodze do Domu* (1996), *Dotykание ziemi* (1997), *Coraz bliżej snu* (1998), z synami Janem i Antonim tom wierszy dla dzieci *Gdy las jeszcze śpiewa* (1998), *Jeszcze jedno śnienie* (1999), *Zapomniałem was drzewa moje* (2000, 2002); oraz (z Jackiem Lulewiczem) *Drzewo Życia czyli o Włodzimierzu Naumiuku, rzeźbiarzu z Kaniuk* (1997); arkusz prozy *Dwa opowiadania* (1986), felietony radiowe *Zapiski* (1996) oraz *Zapiski sołtysa* (1997); *Zapiski drugi* (2003), *Zapiski trzeci* (2005).

135624

ISBN 83-88097-68-7